

Rowan Williams, Canterbury érseke február 8-án a BBC brit rádiónak adott nyilatkozatában kifejtette: az iszlám jogot, a sariát "nyitott szellemmel" kell felfogni, és "építő szellemű megegyezésekre kell jutni" az olyan kérdésekben, mint például a válás. Ugyanis, ha az iszlám jog "egyes elemeit" alkalmazni lehetne Nagy-Britanniában, akkor az ország 1,6 millió mohamedán állampolgára is a bíróságok előtt rendezhetné vitás ügyeit. Az érsek hangsúlyozta azonban, hogy Nagy-Britanniában nincs helye a "szélsőséges büntetéseknek" és a nőkkel szembeni hátrányos megkülönböztetésnek.

Mint mondta, kijelentései talán meglepőnek tűnhetnek, de véleménye szerint "integrálni kell minden vallási közösséget". Az érsek nyilatkozata hatalmas megrökönyödést váltott ki brit politikai és vallási körökben. A The Sun című lap szerint az ilyesfajta megnyilatkozások "diadalt jelentenek az al-Kaida számára". A kormány azonnal reagált az interjúra. Nagy-Britanniában "a brit értékeken alapuló törvényeket kell alkalmazni... a saria nem igazolhatja az angol törvények megsértését és annak elvei nem ismerhetők el polgári bíróság előtt szerződéses viszonytal kapcsolatos viták rendezésekor" - tolmácsolta Gordon Brown véleményét a miniszterelnök szóvivője.

Pedig a canterburyi érsek a lényegre tapintott. Ha a jelenlegi születési arányszámok nem változnak - márpedig mitől is változnának -, akkor néhány nemzedéknyi idő múltán a muszlim vallás követői Európában többségbe jutnak. De már jóval korábban a mohamedán tömegek olyan jelentős politikai erőt fognak képviselni, hogy véleményüket aligha lehet majd figyelmen kívül hagyni a fontos kérdések eldöntésekor. Mármint, lehetséges persze struccpolitikát követni, és úgy tenni, mintha a probléma nem is létezne. A magukat mérsékeltnek nevező politikusok - úgy a bal-, mint a jobboldalon - általában pont attól lesznek "mérsékelték", hogy kerülik a kényes kérdések megnevezését. Az ilyen kínos feladatokat a "szélsőségesekre" hagyják. De ha mégis szembesülni kívánnak egyes közéleti személyiségek Európa iszlamizálásának nyomasztó lehetőségével, akkor kétféle álláspont körvonalazódik. Az egyik a multikulturalizmusé, amely szerint a vallási, nemzeti és egyéb kisebbségeket kifejezetten támogatni kell. Hogy mi lesz a következmény évtizedek múlva, azzal nem kell törődni. A másik álláspontot a radikális jobboldal képviseli, amelyik megállítaná a bevándorlást, sőt sokakat ki is telepítené, továbbá ösztönözné az európai őslakosság gyermekvállalási kedvét. Nos, semmi kétség: elvileg a radikális jobboldalnak van igaza, amelynek követői már évtizedekkel ezelőtt figyelmeztettek a bevándorlásból fakadó veszélyekre. A kutya sem figyelt rájuk, sőt "rasszistának", "fasisztának", meg "szélsőségesnek" kiáltották ki őket. Sajnos azonban attól tartok, a radikális jobboldali program immár megvalósíthatatlan. A vonat elment, a csatlakozást lekéstük. Hiszen most már, ha a bevándorlást teljességgel leállítanák - ami lehetetlen -, a muszlim nők lényegesen magasabb termékenysége következtében a mohamedánok előbb-utóbb akkor is többségbe jutnának. De a harmadik világ szegény országaiból özönlő tömegek áradatának legfeljebb akkor lehetne útját állni, ha sikerülne jelentősen növelni az őshonos európaiak gyermekvállalási kedvét. Erre azonban a liberális, fogyasztói társadalom mai körülményei között semmi esély nincs. Mert hát miképpen lehetne a fiatalokat családalapításra és több gyermek felnevelésére bírni? Csakis drasztikus intézkedésekkel, amelyeket a liberálisok legott fasisztának bélyegeznének. Be kellene tiltani az abortuszt, szigorúan korlátozni a fogamzásgátlás lehetőségeit, vissza kellene állítani a hagyományos családmóddal tekintélyét, a médiumokat is alapos ellenőrzés alá kellene helyezni... Nem folytatom. Mindez a mai körülmények között szinte lehetetlen. A második világháborús szövetséges győzelem után indult el Európa azon az úton, amely a mostani képtelen helyzet kialakulásához vezetett. A liberalizmus, a fogyasztói kapitalizmus győzelme az európai

civilizáció pusztulását eredményezi.

Másfelől viszont a globalizmus és a liberalizmus erői is zavarban vannak. Ok a multikulturalizmus legfőbb támogatói, részben elvi okokból, részben pedig gazdasági megfontolásokból. A nemzeti, vallási hagyományaitól, öntudatától megfosztott, identitás nélküli tömegek ugyanis a legjobb fogyasztók. Ugyanakkor sokan, így a zsidóság képviselői is, aggódnak persze Európa iszlamizálódása miatt. Hiszen ha iszlamista mozgalmak ütik fel a fejüket a vén kontinensen, Izrael aligha számíthat az EU feltétlen kiállítására a palesztinok feletti uralmának fenntartásában. Pillanatnyilag Európa ott áll az USA mellett a harmadik világ főként iszlám államai ellen viselt gyarmatosító háborúiban - miközben a meghódított és fenyegetett országok lakóinak egy része Európában keres menedéket. Úgy is fogalmazhatnánk: az iszlám világ az USA és Európa elképesztő nyomása alatt áll, miközben Mohamed próféta követői egyre nagyobb számban árasztják el a vén kontinenst. De nem fegyverrel teszik ezt. Semmiféle erkölcsi vagy jogi előírás nem tiltja a sok gyermek vállalását. Az idő az iszlám hit követőinek dolgozik.

Miután a médiában rágalomok özönét zúdították a canterburyi érsek fejére, megszólaltak néhányan a védelmében is. Voltak, akik arra a meglepő tényre hívták fel a figyelmet, hogy a saria törvények egy jó része teljességgel összhangban van az eredeti (tehát még liberalizmustól mentes) keresztény tanításokkal. Véleményük szerint az iszlám sokkal közelebb áll a kereszténységhez, mint napjaink globális fogyasztói társadalma. Nem mondom, ha a keresztény Európát kellene megvédeni a hódító iszlám előretörése ellen, mint egykor az arab, illetve a török hódítás idején... akkor volna értelme a muszlim vallás elleni fellépésnek. Csakhogy Európa és a Nyugat régen elvesztette keresztény identitását. Sőt, egyre gyakrabban hallani olyan véleményeket, amelyek szerint az iszlám hit Jézus tanításaiból többet és hitelesebben képvisel, mint számos elgyávult, tehetetlen, "liberalizált" és a Mammon bűvöletébe esett keresztény felekezet. Végére is Mohamed azt hirdette, ő csupán beteljesíti az előtte járó próféták - Ábrahám, Mózes, Jézus Krisztus - tanításait. Ha ez valóban így lenne, akkor kevésbé kellene félnünk a sariától. Kérdés persze, így van-e? De bárhogy legyen is, egyvalami biztos: a kereszténység és a nyugati fogyasztó civilizáció előtt álló egyik legnagyobb kihívás az iszlám.